

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Cob/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8809201438
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8809201438.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Anny Kovalovej v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. X.X.XXXX, bytom A. XXX/X, XXX XX C. D., 2/ mal. E. A. B., nar. XX.X.XXXX, zast. zákonnou zástupkyňou E. F., nar. XX.X.XXXX, obaja bytom XX F. G., H. F., H. A., F., F. X I. J., X/ E. B., nar. XX.X.XXXX, bytom K. XXX/X, XXX XX G. I., zast. opatrovníčkou J. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, G. I., o zaplatenie 2.419,40 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 10Cb/63/2009-317 zo dňa 14.9.2022, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalovaným v 1/, 2/, 3/ rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„Súd žalobu zamietá.

Žalovaným v 1., 2., a 3. rade sa náhrada trov konania nepriznáva.“

2. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že pôvodný žalobca Československá obchodná banka, a.s. sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal pôvodných žalovaných (1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, zomr. X.X.XXXX a 2. E. B., nar. XX.X.XXXX, zomr. X.XX.XXXX) zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 3418,55 eur spolu s úrokom z úveru zo sumy 2.906,31 eur vo výške 12,50 % ročne od 20.1.2009 až do zaplatenia, úrokom z omeškania zo sumy 2.906,31 eur vo výške 15 % ročne od 20.1.2009 až do zaplatenia, s úrokom z omeškania zo sumy 276,54 eur vo výške 15 % ročne od 20.1.2009 až do zaplatenia. Ďalej pôvodného žalovaného v 1/ rade žiadal zaviazat' zaplatiť žalobcovi sumu 99,88 eur spolu s úrokom 20 % ročne od 1.2.2009 až do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že pôvodný žalovaný v 1/ rade si u žalobcu otvoril účet na základe zmluvy o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB Pohoda dňa 19.12.2005. Predmetom tejto zmluvy je zriadenie a vedenie bežného účtu a úprava vzájomných vzťahov medzi ČSOB a majiteľom účtu pri poskytovaní komplexu ďalších bankových produktov a služieb ČSOB. Žalobca zároveň uzatvoril s pôvodnými žalovanými v 1/ a 2/ rade zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.12.2005 (ďalej len zmluva), podľa ktorej žalobca poskytol pôvodným žalovaným peňažné prostriedky formou spotrebiteľského úveru do výšky úverového limitu 100.000,- Sk /3319,39 eur. Podľa bodu II. zmluvy o úvere bol poskytnutý úver zabezpečený dohodou o zrážkach zo mzdy uzavretou s pôvodným žalovaným v 1/ rade. Nakoľko pôvodní žalovaní poskytnutý úver nesplácali riadne a včas a dlh nezaplatili ani po

tom, čo im bola zaslaná posledná výzva na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 26.11.2007, žalobca svojím oznámením o zosplatnení úveru zo dňa 21.01.2008 vyhlásil v zmysle ustanovenia bodu 9.1 písm. d) Obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery celú svoju pohľadávku z úveru pôvodných žalovaných dňom 20.1.2008 za splatnú a vyzval pôvodných žalovaných na jej zaplatenie. Istina spotrebiteľského úveru vo výške 2.906,31 eur spolu s úrokmi z úveru vo výške 276,54 eur, úrokmi z omeškania vo výške 235,70 eur predstavuje ku dňu 19.1.2009 sumu 3.418,55 eur. Istina je v súčasnosti ďalej úročená v súlade s bodom IV. zmluvy o úvere úrokom z úveru vo výške 12,50 % ročne a bodom VI. zmluvy o úvere úrokom z omeškania vo výške 15 % ročne. Úroky a poplatky v celkovej sume 276,54 eur sú úročené v súlade s bodom VI. zmluvy o úvere úrokom z omeškania vo výške 15 % ročne. Ku dňu 31.1.2009 je na bežnom účte debetný zostatok vo výške 99,88 eur, ktorý je úročený 20 % debetnou úrokovou sadzbou ročne. Debetný zostatok je povinný zaplatiť pôvodný žalovaný v 1/ rade na základe zmluvy o bežnom účte. Celková dlžná suma bez ďalších úrokov z omeškania je vo výške 3.518,43 eur (3.418,55 eur + 99,88 eur debetný zostatok).

3. Keďže v priebehu konania žalovaný v 1/ rade a žalovaný v 2/ rade zomreli, uznesením č.k. 10C/63/2009-148 zo dňa 3.11.2016 rozhodol súd o pokračovaní v súdnom konaní s dvoma dedičmi po žalovanom v 1/rade ako žalovanými v 1/ a 2/ rade, a to A. B., L. B., nar. X.X.XXXX, a maloletý E. A. B., nar. XX.X.XXXX, zastúpený zákonnou zástupkyňou E. F., nar. XX.X.XXXX, a jedným dedičom po pôvodnom žalovanom v 2/ rade ako žalovaným v 3/ rade E. B., nar. XX.X.XXXX.

4. V priebehu konania podal žalobca na súd prvej inštancie návrh na zmenu účastníka na strane žalobcu. Súd uznesením zo dňa 22.2.2017 č.k. 10Cb/63/2009-175 pripustil, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., Michalská 18, Bratislava vstúpil ako žalobca: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava.

5. O podanej žalobe rozhodol súd prvej inštancie prvotne rozsudkom zo dňa 13.9.2017 takto:

„Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 604,87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 15 % ročne zo sumy 388,03 eur od 21.01.2008 do zaplatenia a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný v 2.rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 604,87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 15 % ročne zo sumy 388,03 eur od 21.01.2008 do zaplatenia a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný v 3.rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1209,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 15 % ročne zo sumy 776,06 eur od 21.01.2008 do zaplatenia a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá. Žalovaným v 1., 2. a 3.rade sa náhrada trov konania nepriznáva.“

6. Voči uvedenému rozsudku bolo podané odvolanie žalovaným v 3/ rade. Odvolanie odôvodnil tým, že nie je schopný splatiť celú dlžnú sumu. Manželka je nezamestnaná, evidovaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, o čom priložil doklad. Žalovaný v 3/ rade poberá polovičný invalidný dôchodok vo výške 157,50 eur, pričom bol zamestnaný v obci na dobu určitú od 1.6.2017 do 30.11.2017. S manželkou sa starajú o neplnoletého syna, ktorý navštevuje základnú školu. Taktiež proti tomuto rozsudku v časti určenia pomeru zodpovednosti žalovaných ako dedičov podal žalobca odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na miesto pôvodne žalovaného v 1/ rade A. B. vstúpili jeho dedičia uvádzaní ako žalovaní v 1/ a 2/ rade. Na miesto pôvodne žalovaného v 2/ rade E. B. vstúpil jeho dedič v konaní následne označený ako žalovaný v 3/ rade. Žalobca sa pôvodnou žalobou domáhal, aby súd zaviazal pôvodných žalovaných spoločne a nerozdielne, keďže zmluvu, titulom ktorej vznikol nárok žalobcu, uzatvorili ako spoludlžníci, pričom v zmluve je vyslovene uvedené, že vystupujú ako spoludlžníci, spoločne a nerozdielne. Z uvedeného je zrejmé, že každý zo spoludlžníkov bol zodpovedný za celý nárok svojho veriteľa, pričom splnením povinnosti jedným z dlžníkov zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosti plnenia druhého dlžníka. Po smrti poručiteľov vstúpili do konania na strane žalovaných dvaja dedičia poručiteľa A. B. a jeden dedič E. B.. Žalovaní v 1/ a 2/ rade ako dedičia po poručiteľovi A. B. zodpovedajú za poručiteľove dlhy do výšky nadobudnutého dedičstva. Keďže súd ustálil výšku pohľadávky žalobcu na sumu 2.419,- eur a dedičstvo, ktoré nadobudli, bolo vo vyššej sume, zodpovedajú za predmetný dlh poručiteľa v celej výške. Keďže každý z dedičov nadobudol polovicu z dedičstva, rovnakým pomerom zodpovedajú za dlh poručiteľa, t.j. vo výške jednej polovice. Každého z dedičov mal súd preto zaviazat' na zaplatenie sumy 1.209,75 eur s príslušenstvom. Pokiaľ ide o žalovaného v 3/ rade, ktorý zodpovedá za dlhy poručiteľa v plnom rozsahu, súd ho mal zaviazat' na zaplatenie sumy 2.419,75 eur s príslušenstvom. Vyššie uvedený pomer

zodpovednosti dedičov sleduje zodpovednosť poručiteľov. Spôsob, akým rozhodol súd, by prichádzal do úvahy v prípade, ak by medzi pôvodnými žalovanými išlo o delený záväzok, t.j. každý z poručiteľov by zodpovedal len do výšky polovice. Žalobca pre úplnosť uviedol, že nepodáva odvolanie voči výške istiny, ktorá mu bola priznaná v sume 2.419,75 eur, s ktorou sa stotožňuje, a ktorá mu súčtom jednotlivých plnení žalovaných aj bola priznaná. Nesúhlasí však so spôsobom rozdelenia zodpovednosti za dlhy poručiteľov medzi žalovaných, ktorý bol určený súdom.

7. O podanom odvolaní rozhodol odvolací súd, a to tak, že zrušil rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že úverovú zmluvu zo dňa 19.12.2005 uzavreli pôvodne žalovaný v 1/ rade A. B. a žalovaný v 2/ rade E. B. spoločne a nerozdielne ako spoludlžníci. V priebehu konania žalovaný v 1/ rade, žalovaný v 2/ rade zomreli. Uznesením č.k. 10C/63/2009-148 zo dňa 3.11.2016 rozhodol súd o pokračovaní v súdnom konaní s dvoma dedičmi po žalovanom v 1/ rade ako žalovanými v 1/ a 2/ rade. a jedným dedičom po žalovanom v 2/ rade ako žalovaným v 3/ rade. Po pôvodnom žalovanom v 1/ rade sa dedičmi stali deti žalovaného, každý v rozsahu 1/2. Čistá hodnota dedičstva bola určená vo výške 7.635,- eur. Po pôvodnom žalovanom v 2/ rade sa dedičom stal syn žalovaného, pričom hodnota čistého dedičstva bola 1.654,- eur. Z uzavretej zmluvy o úvere vyvodil záver, že išlo o spoločný záväzok pôvodných žalovaných v 1/ rade a 2/ rade, na ktorý je potrebné aplikovať citované ustanovenie § 511 OZ. Z vyššie uvedených dôvodov bol preto naplnený odvolací dôvod, na ktorý poukazoval žalobca, teda súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Súd prvej inštancie ustanovenia zákona upravujúce spoločné záväzky nesprávne aplikoval, pričom ako dôvod takejto aplikácie vo svojom odôvodnení uviedol skutočnosť, že pôvodní žalovaní v priebehu konania zomreli. Neuviedol dôvody, pre ktoré by v takomto prípade malo dôjsť k zmene zo solidárneho záväzku na záväzok delený. Súd prvej inštancie sa však správne v odôvodnení rozsudku zameril na právne posúdenie zmluvného vzťahu. Odvolací súd konštatoval, že z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.12.2005 je bez pochybností zrejmé, že na právny vzťah založený predmetnou zmluvou je nutné aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa a súčasne je nutné podriaďiť predmetný zmluvný vzťah právnomu režimu osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery účinnej v čase uzatvorenia zmluvy, a to zákonu č. 258/2001 Z.z. Následne uviedol, že z obsahu zmluvy nevyplýva, či poplatok za poistenie bol zahrnutý do výšky RPMN. V ďalšom poukázal aj na skutočnosť, že žalobca si podanou žalobou uplatňuje nárok na zaplatenie pohľadávky, ktorá má predstavovať, okrem iného istinu zosplatneného úveru. Rovnako z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ako sa súd vyporiadal s ustanovením § 565 prvá veta Občianskeho zákonníka, ktoré uvádza: „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené.“ Odvolací súd poukázal na to, že posúdenie (ne)možnosti zosplatniť úver má vplyv na plynutie premičacej doby, ako aj na žalobou uplatňovaný nárok na úrok z omeškania, keďže v prípade, že neboli splnené podmienky na zosplatnenie úveru, úrok z omeškania možno priznať len odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých splátok.

8. Súd prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vydal napadnutý rozsudok, ktorý odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním spolu s doplnením dokazovania v zmysle pokynov odvolacieho súdu, ostala predmetom konania pohľadávka o zaplatenie sumy 2.419,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 15 % ročne z tejto dlžnej sumy od 21.5.2008, ako aj náhrada trov konania. Súd prvej inštancie vo svojom prvom vydanom rozsudku uzavrel, že predmetný nárok je potrebné posudzovať ako nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, čo bolo potvrdené aj odvolacím súdom. Súd preto aplikoval právnu úpravu § 52 a následne Občianskeho zákonníka zaoberajúcu sa problematikou spotrebiteľských vzťahov, ochrany práv spotrebiteľa, ako aj ustanovenie upravujúce spotrebiteľské úvery účinné v čase uzatvorenia zmluvy, ako aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z.. Súd prvotne skúmal, či došlo k platnému zosplatneniu. Podľa žalobcu ku zosplatneniu malo dôjsť dňa 20.1.2018. Toto svoje právo žalobca odvodzoval od skutočnosti, že došlo k zosplatneniu pohľadávky v zmysle obchodných podmienok ako to malo byť ustanovené v bode 9.1. V danom prípade bol inštitút zosplatnenia jednostranným prehlásením veriteľa bez možnosti druhej strany, t.j. dlžníka vyjadriť sa k možnosti využitia tohto inštitútu. Dlžníci mali možnosť len podpísať vyhlásenie, že súhlasia s obchodnými podmienkami, ktoré boli taktiež súčasťou vopred naformulovanej zmluvy o úvere, kde súhlas s obchodnými podmienkami bol do zmluvy o úvere predložený ako pretač. V tomto prípade dlžníci museli súhlasiť so všeobecnými obchodnými podmienkami, ak chceli úver získať. Súd vychádzal z toho, že inštitút zosplatnenia úveru je možné aplikovať len v prípade dohody, kde je potrebný súhlas oboch strán,

tento súhlas musí byť slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý. Súd mal za to, že nie je splnená podmienka, že si účastníci dohodli možnosť zosplatnenia úveru, pretože zo znenia obchodných podmienok vyplýva, že ide o vopred formulárové jednostranné vyhlásenie veriteľa, ktorého obsah dlžníci nemajú možnosť nejako ovplyvniť. Zo znenia obchodných podmienok vyplýva, že ide o všeobecné podmienky platné pre neurčité množstvo obdobných prípadov poskytnutia úveru, a teda takéto prehlásenie súd nemôže považovať za individuálne dojednané medzi bankou a klientom. Na základe vyššie uvedeného teda súd uzavrel, že dohoda medzi účastníkmi konania o možnosti zosplatnenia úveru nebola platná, a teda veriteľ nemal právo úver zosplatiť. Keďže teda k platnému zosplateniu nedošlo, žalobca by si mohol uplatniť právo z postúpenia pohľadávky pri vzniku splatnosti úveru v zmysle zmluvy o úvere dňom 20.10.2010, avšak súd mal zato, že ani na to neboli plnené podmienky uvedené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Podľa zákona možnosť postúpenia úveru podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyžaduje, aby pred postúpením pohľadávky dlžníci boli upozorení na možnosť postúpenia a po tomto upozorení, aby boli v omeškaní 90 dní a až následne môže byť pohľadávka postúpená. Z obsahu spisu a dôkazov predložených žalobcom však nevyplýva, žeby žalovaní, resp. ich právni zástupcovia boli upozorení na možnosť postúpenia pohľadávky v prípade omeškania s úhradou dlžnej sumy. V konaní bol predložený iba pokus o zmier z dátumu 10.2.2009, pred dátumom splatnosti úveru podľa zmluvy, pričom žalobca nepreukázal, žeby takáto výzva obsahovala upozornenie na postúpenie v prípade omeškania a že bola doručená právnym predchodcom žalovaným, resp. žalovaným, preto súd mal za to, že neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky ani podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a teda nebola preukázaná aktívna legitímácia žalobcu, a preto súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

9. Na záver podľa pokynov odvolacieho súdu uviedol, že v danom prípade bolo by potrebné predmetnú zmluvu považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu, že aj keď zmluva o úvere obsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, z kontroly prepočtu hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý súdu zaslal žalobca, súd má za to, že táto hodnota je tam uvedená nesprávne, a teda ako keby tam uvedená nebola, pretože v samotnej zmluve pohľadávka, jej výška, ktorú mali žalovaní uhradiť, nie je sumou, akú uvádza vo výpočte žalobca. Žalobca uviedol, že celková suma, ktorú mali žalovaní uhradiť bola vo výške 141.961,- Sk/4.712,24 eur. Zo znenia zmluvy vyplýva, že 1. splátka až predposledná bola vo výške 2.252,- Sk a posledná anuitná splátka bude vypočítaná na základe priebehu splácania úveru. Žalobca nepreukázal v akej výške mala byť posledná splátka, nepreukázal, žeby to mala byť suma 2.252,- Sk. Vo výpočte je nesprávne uvedená aj doba trvania zmluvy, pretože ak žalovaní mali splácať úver v 60-tich mesačných splátkach, nemôže byť doba trvania zmluvy 59 mesiacov. Čo sa týka možnosti aplikácie premlčania uplatňovanej pohľadávky, na výzvu súdu žalobca nevedel preukázať, pre splatnosť ktorej splátky došlo k zosplateniu úveru, a to výslovne uvedením v takejto výzve. Súdu uviedol, že keďže k zosplateniu úveru došlo dňa 21.1.2008, došlo tak k zosplateniu úveru pre nezaplatenie splátky splatnej 20.1.2008, teda aj z tohto by bolo možné vyvodiť, že pohľadávka premlčaná nie je.

10. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil odvolacími dôvodmi v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a), b), f), a h), a teda, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca v odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu považuje v časti zamietnutia žaloby v celom rozsahu, resp. voči žalovanému v 1/ rade a v 2/ rade za nulité a nezákonné, pretože rozhoduje už po právoplatne rozhodnutej veci a akékoľvek rozhodnutie vydané po nadobudnutí právoplatnosti odvolaním nenapadnutých výrokov rozsudku zo dňa 13.9.2017 je rozhodnutím nulitým, ktoré nemôže nadobudnúť právoplatnosť ani účinnosť a nie je spôsobilé zmeniť rozhodnutie založené právoplatným rozsudkom. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci predstavuje neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti. Žalobca ďalej uviedol, že sa v žiadnom prípade nestotožňuje s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby obsahom výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB bolo upozornenie dlžníka na postúpenie v prípade omeškania. Takýto výklad z predmetného ustanovenia podľa žalobcu nevyplýva a na podporu svojho tvrdenia citoval nález Ústavného súdu, ktorý hovorí, že: „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky novelizovať. Tretia odvolacia námietka žalobcu sa týkala výšky RPMN. V tejto súvislosti uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nepreskúmateľné a to z dôvodu, že súd neuviedol, aký výpočet RPMN má byť správny. Následne na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-42/15. Žalobca navrhol,

aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP v spojení s ustanovením § 390 písm. a) a b) CSP ho zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%, zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 135,46 eur.

11. Žalovaní v 1/, 2/, 3/ rade sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané žalobcom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP. Nariadenie pojednávania si nevyžadovala potreba zopakovania alebo doplnenia dokazovania, ani nevyžadoval si takýto postup dôležitý verejný záujem. Odvolací súd pritom pri prejednaní podaného odvolania vychádzal zo zásad daných aplikáciou ust. § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP. Bol teda viazaný rozsahom podaného odvolania, ako aj odvolacími dôvodmi, s výnimkou väd konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, na ktoré odvolací súd prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Po preskúmaní podaného odvolania a spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesplnením procesných podmienok, porušením práva na spravodlivý súdny proces, nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

15. Prvá odvolacia námietka žalobcu spočívala v prekážke právoplatne rozhodnutej veci z dôvodu, že súd rozsudkom z dňa 13.09.2017 zaviazal žalovaného v 1/ a v 2/ rade na zaplatenie sumy 604,87 eur spolu s úrokom z omeškania 15 % ročne zo sumy 388,03 eur a žalovaného v 3/ rade zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 1209,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 15 % ročne zo sumy 776,06 eur.

16. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex officio. Len čo súd zistí existenciu tejto prekážky, vedie to k zastaveniu konania vo forme uznesenia, proti ktorému je prípustné odvolanie. Odvolací súd považuje za dôležité ozrejmiť, že právoplatnosť súdneho rozhodnutia predstavuje inštitút, v ktorom sa prejavujú dve zložky. Formálna zložka znamená konečnú fázu súdneho konania a zložka materiálna predstavuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť súdneho rozhodnutia.

17. V tomto prípade okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 10Cb/63/2009-206 zo dňa 13.9.2017. Voči predmetnému rozsudku bolo podané odvolanie zo strany žalobcu a žalovaného v 3/ rade. V zmysle § 367 CSP ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, rozhodnutie nenadobúda právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 2Cob/3/2022-291 v bodoch 10. – 19. jasne odôvodnil prieskum napadnutého rozhodnutia aj vo vzťahu k vyhovujúcej časti rozsudku. Odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie okrem výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Odvolací súd dopĺňa, že nemožno súhlasiť s názorom žalobcu založenom na tom, že proti žalovaným v 1/ a 2/ rade rozsudok okresného súdu zo dňa 13.9.2017 č.k. 10Cb/63/2009-203, pretože aj z dôvodu podania odvolania žalovaným v 3/ rade, uvedené rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť ani v tej časti, ktorou bolo vyhovené čiastočne žalobe proti žalovaným v 1/ a 2/ rade. Na odôvodnenie uznesenia č.k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7.6.2022 v bodoch 10. – 19. odvolací súd odkazuje aj v tomto rozhodnutí. Uvedené uznesenie odvolacieho súdu nebolo zrušené na základe prípadne podaného mimoriadneho opravného prostriedku. Je právoplatné a tým aj záväzné pre strany i pre súd.

18. Odvolací súd ďalej dodáva, že ani aktuálne nemá dôvod na zmenu názoru, ktorý vyslovil vo svojom zrušujúcom uznesení, ak konštatoval, že predmetný zmluvný vzťah je nutné naďalej posudzovať a podrobiť právnej úprave s problematikou ochrany práv spotrebiteľa.

19. V tomto zmysle odvolací súd považuje za nevyhnutné uviesť, že Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 10Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019 uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale rovnako práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Námietku žalobcu o tom, že z ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, aby obsahom výzvy bolo upozornenie dlžníka na postúpenie v prípade jeho omeškania vyhodnotil ako nedôvodnú.

20. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyžadujúceho doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a následné omeškania s úhradou dlhu nepretržite počas 90 dní. Uvedené požiadavky tvoria zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019). V prípade, ak tieto úkony neboli preukázateľne vykonané a doručené, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitimitáciu. Vyššie uvedené potvrdil aj Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/240/2020 z dňa 24.8.2022.

21. Odvolací súd, vychádzajúc z uvedeného uzatvára, že žiaden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom nebol spôsobilým privodiť zmenu napadnutého rozsudku ani jeho zrušenie, rozhodnutiu súdu prvej inštancie nie je možné vytknúť žiadny nedostatok v jeho procesnom postupe, z vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav a právne ho správne posúdil, jeho konanie a rozhodnutie nevykazuje znaky rozporu so zásadami spravodlivého súdneho procesu. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP vo výroku o zamietnutí žaloby ako aj vo výroku o trovách prvoinštančného konania potvrdil.

22. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

23. Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo.

24. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa jej tiež celá náhrada nákladov konania, ak mala strana len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

26. V tomto prípade, keďže žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, odvolací súd by mal náhradu trov odvolacieho konania priznať žalovaným. Avšak odvolaciemu súdu je zrejmé, že žalovaným žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a ani si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili, preto s použitím Základných princípov Čl. 17 zakotvujúceho procesnú ekonomiu odvolací súd nemal inú možnosť len rozhodnúť priamo tak, že žalovaným náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).